

ТРАНСФОРМАЦІЯ КОНЦЕПТУАЛЬНИХ ПІДХОДІВ ДО ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ У СФЕРІ ВІДНОВЛЕННЯ ТЕРИТОРІЙ В УМОВАХ ЗБРОЙНОЇ АГРЕСІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ**TRANSFORMATION OF CONCEPTUAL APPROACHES TO PUBLIC ADMINISTRATION IN THE SPHERE OF TERRITORIAL RECOVERY UNDER CONDITIONS OF ARMED AGGRESSION AGAINST UKRAINE**

У статті досліджено трансформацію концептуальних підходів до публічного адміністрування у сфері відновлення територій в умовах збройної агресії проти України. Обґрунтовано, що сучасна модель публічного адміністрування відновлення формується під впливом якісно нових викликів, пов'язаних із поєднанням безпекових, соціально-економічних, інфраструктурних та гуманітарних завдань. Доведено, що відновлення територій перестає бути допоміжним елементом державної регіональної політики і набуває ознак самостійного комплексного об'єкта публічного адміністрування. Визначено, що ключовими характеристиками сучасної трансформації є інституціоналізація політики відновлення у системі державної регіональної політики, перехід до процедурно впорядкованого стратегічного управління, посилення багаторівневої координації між державними органами та органами місцевого самоврядування, а також впровадження диференційованого територіального підходу. Особливу увагу приділено переходу від лінійного розуміння відбудови до концепції стійкості, адаптивності та інституційного навчання. Обґрунтовано значення проєктно-програмного та інвестиційного підходів до управління відновленням, цифровізації управлінських процесів і створення інтегрованих інформаційно-аналітичних систем. Показано, що сучасна модель публічного адміністрування відновлення територій формується в умовах воєнного стану, що визначає її специфічні риси, зокрема підвищену роль оперативності, гнучкості та координації. Встановлено, що важливим чинником трансформації є інтеграція національної політики відновлення до європейського та міжнародного інституційного середовища, що передбачає поєднання фінансування з вимогами підзвітності, результативності та проведення реформ. Доведено, що ефективність публічного адміністрування у цій сфері визначається рівнем адміністративної спроможності, узгодженістю політик та здатністю до міжсекторальної інтеграції. Зроблено висновок, що сучасне публічне адміністрування у сфері відновлення територій набуває рис комплексної багаторівневої системи, однак потребує подальшого вдосконалення та інституційного посилення.

Ключові слова: публічне адміністрування, відновлення територій, державна регіональна політика, воєнний стан, стійкість, багаторівневе врядування, публічні інвестиції.

The article examines the transformation of conceptual approaches to public administration in the field of territorial recovery under conditions of armed aggression against Ukraine. It is substantiated that the contemporary model of public administration of recovery is shaped by qualitatively new challenges associated with the intersection of security, socio-economic, infrastructural, and humanitarian objectives. It is demonstrated that territorial recovery is no longer a subsidiary element of state regional policy, but

is acquiring the characteristics of an autonomous and комплексний object of public administration. It is determined that the key features of this transformation include the institutionalisation of recovery policy within the system of state regional policy, the transition to procedurally structured strategic governance, the strengthening of multilevel coordination between state authorities and local self-government bodies, and the introduction of a differentiated territorial approach. Particular attention is devoted to the shift from a linear understanding of reconstruction towards the concepts of resilience, adaptability, and institutional learning. The significance of programme-based and investment-oriented approaches to recovery governance, as well as the digitalisation of administrative processes and the development of integrated information and analytical systems, is substantiated. It is shown that the contemporary model of public administration of territorial recovery is formed under the legal regime of martial law, which determines its specific features, including an increased emphasis on responsiveness, flexibility, and coordination. It is established that an important factor of transformation is the integration of national recovery policy into the European and international institutional environment, which entails the alignment of financing mechanisms with requirements of accountability, performance, and reform implementation. It is demonstrated that the effectiveness of public administration in this field depends on the level of administrative capacity, policy coherence, and the ability to ensure cross-sectoral integration. It is concluded that contemporary public administration in the field of territorial recovery is evolving into a complex and multilevel system; however, it still requires further refinement and institutional strengthening.

Key words: *public administration, territorial recovery, state regional policy, martial law, resilience, multilevel governance, public investment.*

Вступ. Збройна агресія проти України зумовила не лише безпрецедентні матеріальні втрати, руйнування виробничої, соціальної, транспортної та житлової інфраструктури, а й істотну трансформацію самої природи публічного адміністрування у сферах, пов'язаних із відновленням територій. За цих умов предметом наукового осмислення постає вже не стільки сукупність окремих відбудовних заходів. Йдеться про формування нової конфігурації владно-управлінських зв'язків, адміністративних процедур, інституційних механізмів і програмних інструментів, що забезпечують відновлення територій як у межах правового режиму воєнного стану, так і в перспективі повоєнної реконструкції.

Поточний етап функціонування держави в умовах збройної агресії переконливо засвідчує, що відновлення території не може більше розглядатися як периферійний напрям регіональної чи інвестиційної політики. Воно дедалі виразніше постає як самостійний, комплексний об'єкт публічного адміністрування, у межах якого поєднуються завдання безпеки, стратегічного планування, управління публічними інвестиціями, цифрового супроводу, розвитку місцевого самоврядування, міжвідомчої координації та міжнародної взаємодії [1; 7; 10; 12; 18; 19; 22].

Актуальність теми зумовлюється також тим, що сучасна система відновлення формується не після завершення конфлікту, а безпосередньо в умовах дії правового режиму воєнного стану. Зазначений режим істотно трансформує розподіл повноважень, характер адміністративних процедур, пріоритетність управлінських рішень, а також співвідношення централізації та децентралізації у діяльності органів публічної влади [1; 12; 19]. Водночас масштаби пошкоджень і потреб у відновленні, відображені у п'ятому швидкому оцінюванні збитків і потреб, засвідчують, що застосування фрагментарних і вузькогалузевих управлінських рішень не відповідає масштабу сучасних викликів. За таких умов об'єктивно необхідно постає цілісна, багаторівнева, процедурно впорядкована та інституційно спроможна модель публічного адміністрування відновлення територій [22].

Стан наукового опрацювання проблеми. У вітчизняній та зарубіжній науковій літературі сформовано кілька основних напрямів дослідження відповідної проблематики. Теоретичні підходи до розмежування публічного врядування і публічного адміністрування обґрунтовано у праці А. Ф. Колодія, де наголошується, що публічне адміністрування не зводиться до внутрішньоопаратної діяльності державних органів, а функціонує у ширшому середовищі взаємодії публічної влади, суспільства та інституцій участі [5]. Концептуальні засади інноваційних механізмів управління відновленням територій розкрито у працях М. Іжі та Т. Пахомової, які обґрунтовують неможливість механічного відтворення довоєнних моделей організації публічно-владного впливу [4]. Питання адаптації системи публічного управління до умов воєнного стану, забезпечення

безперервності надання публічних послуг та стійкості управлінських механізмів досліджено у працях З. Г. Гонтар, Є. В. Кобка та О. В. Нідевича [1]. Роль місцевого самоврядування у процесах відбудови, а також значення децентралізації та територіальної спроможності громад висвітлено у дослідженнях І. С. Пирого та М. І. Пирого [6].

У зарубіжній науковій літературі особливе місце займають дослідження, присвячені інтеграції політик, адміністративній спроможності та стійкісним моделям публічного управління. Так, Е. Доморенок, П. Граціано та Л. Польверарі доводять визначальне значення узгодженості політик, якості інституційного проектування та адміністративної спроможності у складних багаторівневих системах управління [15]. А. Д'юїт акцентує увагу на концепції стійкості як підході, що долає лінійну логіку відновлення і передбачає адаптивність, здатність до навчання та функціонування в умовах невизначеності [16]. Досвід України в умовах війни, зокрема у сфері спільного надання цифрових послуг та розвитку адаптивного врядування, проаналізовано у дослідженні М. Густафссон та співавторів [17].

Метою статті є виявлення та систематизація основних напрямів трансформації концептуальних підходів до публічного адміністрування у сфері відновлення територій в умовах збройної агресії проти України, а також з'ясування ознак, що відрізняють сучасну модель управління від довоєнної системи регіонального розвитку.

Виклад основного матеріалу. Передусім слід зазначити, що трансформація концептуальних підходів до публічного адміністрування у сфері відновлення територій має не випадковий, а об'єктивно зумовлений характер. Її вихідним пунктом є радикальна зміна самого об'єкта публічно-владного впливу. Якщо у довоєнний період державна регіональна політика була орієнтована переважно на забезпечення збалансованого соціально-економічного розвитку територій, подолання міжрегіональних диспропорцій, стимулювання конкурентоспроможності та модернізацію інфраструктури, то в умовах збройної агресії до цього додалися завдання іншого порядку: відновлення зруйнованих об'єктів, забезпечення безпеки життєдіяльності населення, відновлення базових публічних послуг, створення умов для повернення населення, підтримання стійкості територіальних систем та переоцінка пріоритетів просторового розвитку [8; 11; 22; 23]. Саме тому політика відновлення перестала бути допоміжним елементом державної регіональної політики й була нормативно включена до її системи через поєднану дію Закону України «Про засади державної регіональної політики» та Закону України № 2389-IX, який вніс до нього відповідні зміни щодо політики відновлення регіонів і територій [7; 10].

Необхідність такого перегляду зумовлюється також тим, що відновлення територій здійснюється не в абстрактному адміністративному середовищі, а в межах правового режиму воєнного стану. Закон України «Про правовий режим воєнного стану» визначає загальні рамки функціонування органів державної влади, військового командування, органів місцевого самоврядування, а також особливості реалізації повноважень в умовах воєнної загрози [12]. Отже, модель публічного адміністрування відновлення в Україні не може бути тотожною мирному адмініструванню, оскільки вона формується під безпосереднім впливом правового режиму, який видозмінює пріоритети, процедури, темп прийняття рішень та співвідношення безпекових і відновлювальних функцій [1; 12; 19].

У цьому зв'язку потребує уточнення й понятійний апарат досліджуваної проблематики. Публічне адміністрування у сфері відновлення територій не може бути зведене ані до вузького адміністративно-розпорядчого впливу, ані до технічної організації відбудовних робіт. Йдеться про ширшу систему владно-організуючої діяльності, у межах якої відбувається узгодження публічних інтересів, визначення пріоритетів, розподіл ресурсів, координація дій суб'єктів та процедурне забезпечення реалізації стратегій, програм і проєктів [5]. Саме тому в цій сфері дедалі більшого значення набуває не тільки категорія публічного адміністрування, а й категорія публічного врядування, яка дозволяє охопити участь органів місцевого самоврядування, міжнародних партнерів, інституцій підтримки, громад та інших суб'єктів у виробленні й реалізації управлінських рішень [5; 6; 14; 18; 24]. Зокрема, Програма розвитку ООН в Україні у Recovery Framework 2024–2025 виходить із того, що відновлення має бути людиноцентричним, інклюзивним, локалізованим і зорієнтованим на посилення спроможності громад, що безпосередньо впливає на сучасне розуміння змісту публічного адміністрування у відповідній сфері [24].

Однією з найвиразніших рис сучасної трансформації є відхід від лінійного уявлення про відбудову як просте повернення пошкоджених об'єктів до попереднього стану. У сучасних умовах відновлення територій дедалі більше осмислюється як процес забезпечення стійкості, адаптації та інституційного навчання. У вітчизняній літературі обґрунтовано, що відновлення

територій потребує інноваційних механізмів публічного управління, а не механічного відтворення довоєнних моделей [4]. У зарубіжній науковій літературі категорія стійкості розглядається як така, що орієнтує публічне адміністрування не тільки на усунення наслідків кризи, а й на здатність інституцій діяти в умовах невизначеності, адаптуватися до нових викликів та зберігати функціональність [16]. У контексті України ця логіка безпосередньо пов'язується з адаптивністю системи публічного управління, безперервністю надання публічних послуг і забезпеченням інституційної стійкості в умовах війни [1; 19]. Праця OECD *Public governance in Ukraine: Implications of Russia's war* спеціально наголошує на тому, що війна стала чинником глибокого переформатування публічного врядування, посиливши значення гнучкості, координації та здатності системи управління діяти в кризовому середовищі [19].

Другий напрям трансформації пов'язаний з інституціоналізацією політики відновлення у структурі державної регіональної політики. Саме нормативне поєднання Закону України «Про засади державної регіональної політики» та Закону України № 2389-IX створило правову основу для включення завдань відновлення регіонів і територій до загального простору державної регіональної політики [7; 10]. Це має принципове методологічне значення, оскільки свідчить про перехід від сприйняття відновлення як тимчасового комплексу надзвичайних заходів до розуміння його як системно організованого напрямку державної політики, що має власні цілі, принципи, інструменти й процедурні форми. У свою чергу, первісна редакція Державної стратегії регіонального розвитку на 2021–2027 роки, затверджена постановою Кабінету Міністрів України № 695, та її оновлення постановою Кабінету Міністрів України № 940 дають можливість простежити зміщення акцентів від загальної логіки регіонального розвитку до логіки відновлення, з урахуванням воєнних наслідків, територіальної диференціації та завдань стійкого розвитку [8; 11].

Третя істотна зміна стосується процедурної організації управлінського циклу. Сучасна модель відновлення територій дедалі менше спирається на поодинокі, ситуативні рішення і дедалі більше — на формалізовані процедури розроблення, погодження, реалізації, моніторингу та оцінювання стратегічних документів. Саме таке значення має постанова Кабінету Міністрів України № 816, яка встановила порядок розроблення регіональних стратегій розвитку і планів заходів з їх реалізації, а також моніторингу їх виконання [2]. Подальше оновлення цього порядку постановою Кабінету Міністрів України № 81 лише посилює дану тенденцію, закріпивши більш розгорнуту модель процедурного супроводу регіонального стратегування [9]. Таким чином, відновлення територій дедалі виразніше переводиться у площину процедурно впорядкованого стратегічного управління, де особливого значення набувають послідовність управлінського циклу, робота з даними та оцінювання результативності [2; 9; 18].

Четвертий напрям трансформації полягає в посиленні багаторівневого характеру публічного адміністрування. Відновлення територій не може бути результативним ані за умов надмірної централізації, ані за умов неупорядкованого розпорощення відповідальності. Саме тому у сучасній моделі дедалі чіткіше проступає взаємозалежність державного, регіонального та місцевого рівнів. Дослідження ролі місцевого самоврядування у відбудові показують, що територіальні громади виступають не пасивними виконавцями рішень центральної влади, а самостійними суб'єктами відновлення, спроможними визначати локальні пріоритети, організовувати надання публічних послуг, мобілізувати ресурси та забезпечувати сталість місцевих процесів [6]. Водночас документи Ради Європи та OECD підкреслюють, що результативне відновлення потребує чіткого розмежування функцій і належної координації між державними органами, органами місцевого самоврядування та іншими учасниками багаторівневої архітектури відновлення [14; 18; 19]. За цих умов концептуальна трансформація виявляється у переході від адміністративної субординації як переважної форми організації до багаторівневої координації як провідного організаційного принципу.

П'ятий важливий аспект полягає у зміні територіальної логіки відновлення. Сучасні умови переконливо засвідчують, що території, які зазнали впливу збройної агресії, не можуть розглядатися як однорідний масив. Різний ступінь руйнувань, віддаленість від зони бойових дій, факт окупації чи його відсутність, демографічні зміни, безпекові обмеження, стан інфраструктури та інституційна спроможність громад зумовлюють різні режими відновлення. У цьому аспекті особливої уваги заслуговує підхід, представлений у документі Ради Європи, де диференційоване бачення територій використовується як підстава для розмежування різних режимів управління відновленням залежно від фактичного стану територій [14]. Водночас оновлена у 2024 році Державна стратегія регіонального розвитку також враховує потребу диференційованого підходу до територій, що особливо постраждали внаслідок війни, на відміну від первісної довоєнної

конструкції цього документа [8; 11]. Звідси випливає, що територіально чутливий, локалізований підхід стає не факультативним доповненням, а методологічною умовою належного публічного адміністрування відновлення [14; 24].

Шостий напрям трансформації пов'язаний із переходом до проектно-програмної та інвестиційної моделі управління відновленням. Масштаб потреб у реконструкції об'єктивно виключає можливість неупорядкованого, адміністративно-ручного розподілу ресурсів. Необхідними стають обґрунтовані механізми відбору, ранжування, підготовки та супроводу публічних інвестиційних проєктів, а також їх включення до системи публічних програм. Саме тому постановою Кабінету Міністрів України № 527 має істотне значення для розвитку сучасної системи відновлення, оскільки переводить відповідні процеси у площину управління публічними інвестиціями [3]. У свою чергу, OECD у праці, присвяченій архітектурі інфраструктурного відновлення України, розглядає відновлення не як сукупність окремих будівельних робіт, а як інституційно організований процес керування проєктами, фінансуванням, пріоритетами та координацією учасників [20]. Отже, відбувається послідовний перехід від стихійної відбудови до програмно-інвестиційного публічного адміністрування [3; 20].

Сьоомою суттєвою рисою є цифровізація управлінських процесів у сфері відновлення. Запровадження Єдиної цифрової інтегрованої інформаційно-аналітичної системи управління процесом відбудови об'єктів нерухомого майна, будівництва та інфраструктури, передбачене постановою Кабінету Міністрів України № 1286, створює правову основу для нового рівня прозорості, координації та обліку [13]. Цифрове середовище у даному випадку виконує не лише технічну, а й власне управлінську функцію, оскільки забезпечує акумулювання, перевірку, співвіднесення та візуалізацію даних, покладених в основу прийняття рішень. Показово, що сучасні дослідження адаптивного врядування в Україні пов'язують воєнний досвід із посиленням спільного надання цифрових послуг і новими формами кооперації між інституціями [17]. Відтак цифровізація постає органічною складовою сучасної системи публічного адміністрування відновлення, що забезпечує її підзвітність, узгодженість і керованість [13; 17].

Восьмий напрям трансформації полягає в європеїзації та інституційному пов'язуванні національної політики відновлення з міжнародними механізмами фінансування, координації та підзвітності. Прийняття Регламенту (ЄС) 2024/792, яким засновано Ukraine Facility, означає, що відновлення територій в Україні відтепер розгортається у визначеному європейському нормативному й фінансовому контексті [21]. Ідеться не тільки про ресурсну підтримку, а й про поєднання фінансування з вимогами реформ, звітності, контролю та результативності. Ukraine Plan 2024–2027 відображає взаємозв'язок напрямів відновлення із завданнями реформування держави та європейської інтеграції [23]. Recovery Framework 2024–2025, підготовлений Програмою розвитку ООН в Україні, зі свого боку, підкреслює, що міжнародно підтримуване відновлення має здійснюватися на засадах інклюзивності, локалізації, стійкості та орієнтації на потреби людини й громади [24]. Аналітичні матеріали OECD дозволяють побачити ширший контекст цієї трансформації, пов'язаний із необхідністю впорядкування архітектури відновлення, подолання інституційної фрагментації та посилення спроможності публічної влади діяти в складній системі багаторівневої взаємодії [18]. За таких умов зовнішній чинник не підміняє національної компетенції, однак істотно впливає на зміст управлінських процедур, параметри підзвітності та вимоги до інституційної спроможності держави [18; 21; 23; 24].

Дев'ятим напрямом є посилення ролі міжсекторальної інтеграції та адміністративної спроможності. Відновлення територій не може бути здійснене в межах окремого міністерства, відомства чи вузької галузі. Воно охоплює житлову сферу, транспорт, енергетику, освіту, охорону здоров'я, просторове планування, екологічні питання, соціальну політику, безпекові заходи, бюджетне забезпечення та взаємодію з міжнародною допомогою. Саме тому особливого значення набувають інтеграція політик, належне проєктування управлінських рішень і достатній рівень адміністративної спроможності. У цьому аспекті доречно звернутися до досвіду політики згуртованості Європейського Союзу, який свідчить про визначальне значення узгодженості політик, якості інституційного дизайну та адміністративної спроможності для реалізації складних багаторівневих програм [15]. У свою чергу, документи OECD, присвячені архітектурі відновлення в Україні, виразно підкреслюють, що однією з головних перешкод залишається фрагментація інституцій та недостатня узгодженість дій між суб'єктами [18; 20]. Отже, трансформація концептуальних підходів означає відмову від розрізненого галузевого адміністрування на користь інтегрованої системи, у якій координація і спроможність мають не менше значення, ніж формальне закріплення повноважень [15; 18; 20].

Десятий аспект пов'язаний із людиноцентричною та локалізованою переорієнтацією публічного адміністрування відновлення. У сучасних програмних та аналітичних документах відновлення розглядається не як технічний процес реконструкції речових об'єктів, а як відновлення умов гідного життя, соціальної згуртованості, людського розвитку та функціональної спроможності громад [22; 24]. За такого підходу територія постає не як абстрактна адміністративна одиниця, а як простір проживання, праці, безпеки, соціальних зв'язків і місцевої ідентичності. Звідси випливає, що успішність відновлення повинна оцінюватися не лише за кількістю відбудованих об'єктів, а й за рівнем доступності публічних послуг, станом місцевої інфраструктури, спроможністю громад та умовами для повернення населення [6; 22; 24]. Саме цим зумовлюється поступове утвердження людиноцентричного, інклюзивного та локалізованого підходу до публічного адміністрування у сфері відновлення територій [14; 24].

Особливого значення набуває також вихід за межі суто післявоєнної перспективи. Уже нині в науковій літературі та програмно-аналітичних документах обґрунтовується положення про те, що відновлення розпочинається не після припинення агресії, а одночасно з функціонуванням держави в умовах війни [1; 17; 19]. Це означає, що воєнний стан не лише встановлює правові обмеження для адміністративної діяльності, а й формує нові організаційні форми її здійснення, у межах яких особливого значення набувають адаптивність, швидкість прийняття рішень, координація дій, використання цифрових інструментів і гнучкість правозастосування [1; 12; 17; 19]. Саме тому методологічно помилковим було б будувати концепцію відновлення виключно на припущенні про повернення до умов мирного часу. Натомість слід виходити з того, що сучасна українська модель є моделлю воєнно-повоєнного переходу, у межах якої відновлення та функціонування публічної влади відбуваються одночасно.

Узагальнюючи викладене, можна дійти висновку, що трансформація концептуальних підходів до публічного адміністрування у сфері відновлення територій в умовах збройної агресії проти України має системний характер і виявляється щонайменше у таких взаємопов'язаних зрушеннях: по-перше, у переході від вузького розуміння відбудови до комплексної політики відновлення територій; по-друге, в інституціоналізації цієї політики в системі державної регіональної політики; по-третє, у процедурному впорядкуванні стратегування, моніторингу та оцінювання; по-четверте, в утвердженні багаторівневої моделі управління з посиленням ролі місцевого самоврядування; по-п'яте, у впровадженні диференційованого територіального підходу; по-шосте, у переведенні відновлення до площини публічних інвестицій і проектного управління; по-сьоме, у цифровізації управлінських процесів; по-восьме, в інституційному пов'язуванні національної політики відновлення з європейськими та міжнародними механізмами фінансування, координації й підзвітності; по-дев'яте, в орієнтації на стійкість, адаптивність, міжсекторальну інтеграцію та людиноцентризм

Висновки. Проведений аналіз дає підстави стверджувати, що сучасне публічне адміністрування у сфері відновлення територій в Україні вже не може бути описане в межах традиційної адміністративно-галузевої моделі. Під впливом збройної агресії формується нова концептуальна конструкція публічного адміністрування, визначальними рисами якої є багаторівневність, інтегрованість, процедурна впорядкованість, цифрова забезпеченість, інвестиційно-програмна орієнтація, територіальна диференціація та зовнішньо-інституційна вбудованість.

У зв'язку з цим публічне адміністрування у сфері відновлення територій доцільно розуміти як особливий комплексний різновид публічно-владної діяльності, спрямований на відновлення просторових, соціальних, економічних та інфраструктурних основ життєдіяльності постраждалих територій шляхом поєднання стратегічного планування, координації суб'єктів, управління публічними інвестиціями, цифрового супроводу, участі органів місцевого самоврядування, а також дотримання принципів стійкості, інклюзивності та правової визначеності.

Отже, відновлення територій постає не як сукупність окремих відбудовних заходів, а як самостійний і системно організований напрям публічного адміністрування, ефективність якого залежить від узгодженості управлінських рішень, інституційної спроможності публічної влади та здатності забезпечити взаємодію між державним, регіональним і місцевим рівнями.

Перспективним напрямом подальших наукових досліджень є поглиблене вивчення компетенційного розмежування між суб'єктами публічної влади у сфері відновлення, адміністративно-правових форм координації донорської допомоги, а також правових механізмів оцінювання результативності політики відновлення територій.

Список використаних джерел:

1. Гонтар З. Г., Кобко Є. В., Ніцевич О. В. Адаптивність системи публічного управління України в умовах воєнного стану: механізми забезпечення стійкості. *Публічне управління та соціальна робота*. 2025. № 2. DOI: <https://doi.org/10.32782/3041-1319/2025-2-1>. URL: <https://journal.ldubgd.edu.ua/index.php/soc/article/view/3090>.
2. Деякі питання розроблення регіональних стратегій розвитку і планів заходів з їх реалізації та проведення моніторингу реалізації зазначених стратегій і планів заходів: постанова Кабінету Міністрів України від 04.08.2023 № 816. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/816-2023-%D0%BF>.
3. Деякі питання управління публічними інвестиціями : постанова Кабінету Міністрів України від 28.02.2025 № 527. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/527-2025-%D0%BF>.
4. Іжа М., Пахомова Т. Концептуальні підходи до інноваційних механізмів публічного управління відновленням територій. *Аспекти публічного управління*. 2022. Т. 10, № 3. С. 5–10. DOI: <https://doi.org/10.15421/152214>. URL: <https://aspects.org.ua/index.php/journal/article/view/926>.
5. Колодій А. Ф. Публічне врядування і публічне адміністрування // *Енциклопедія державного управління* : у 8 т. / за ред. Ю. В. Ковбасюка. Київ : НАДУ, 2011. Т. 8 ; *Публічне врядування*. С. 488–491. URL: https://pumo.stu.cn.ua/wp-content/uploads/2023/02/encyklopediya-derzhavnogo-upravlinnya_tom-8.pdf.
6. Пирога І. С., Пирога М. І. Роль місцевого самоврядування у відбудові в умовах воєнного стану. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2023. Вип. 77, ч. 1. С. 117–123. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2023.77.1.18>. URL: <https://visnyk-pravo.uzhnu.edu.ua/article/view/283029>.
7. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо засад державної регіональної політики та політики відновлення регіонів і територій : Закон України від 09.07.2022 № 2389-IX // *База даних «Законодавство України»* / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2389-20>.
8. Про внесення змін до Державної стратегії регіонального розвитку на 2021–2027 роки : постанова Кабінету Міністрів України від 13.08.2024 № 940 // *База даних «Законодавство України»* / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/940-2024-%D0%BF>.
9. Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 4 серпня 2023 р. № 816 : постанова Кабінету Міністрів України від 28.01.2026 № 81 // *База даних «Законодавство України»* / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/81-2026-%D0%BF>.
10. Про засади державної регіональної політики : Закон України від 05.02.2015 № 156-VIII // *База даних «Законодавство України»* / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/156-19>.
11. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на 2021–2027 роки : постанова Кабінету Міністрів України від 05.08.2020 № 695 // *База даних «Законодавство України»* / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/695-2020-%D0%BF>.
12. Про правовий режим воєнного стану : Закон України від 12.05.2015 № 389-VIII // *База даних «Законодавство України»* / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/389-19>.
13. Про реалізацію експериментального проекту із створення, впровадження та забезпечення функціонування Єдиної цифрової інтегрованої інформаційно-аналітичної системи управління процесом відбудови об'єктів нерухомого майна, будівництва та інфраструктури : постанова Кабінету Міністрів України від 15.11.2022 № 1286 // *База даних «Законодавство України»* / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1286-2022-%D0%BF>.
14. Council of Europe. Policy Advice on the Roadmap for Local Self-Government Recovery from the Consequences of the War. Strasbourg : Council of Europe, 2022. URL: <https://rm.coe.int/cegg-pad-on-ukraine-recovery-strategy-in-lsg-area-eng-final-2-/1680aef4f0>.
15. Domorenok E., Graziano P., Polverari L. Policy integration, policy design and administrative capacities: Evidence from EU cohesion policy. *Policy and Society*. 2021. Vol. 40, Issue 1. P. 58–78. DOI: <https://doi.org/10.1080/14494035.2021.1930697>. URL: <https://academic.oup.com/policyandsociety/article/40/1/58/6402166>.
16. Duit A. Resilience thinking: Lessons for public administration. *Public Administration*. 2016. Vol. 94, Issue 2. P. 364–380. DOI: <https://doi.org/10.1111/padm.12182>. URL: <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/full/10.1111/padm.12182>.

17. Gustafsson M., Matveieva O., Wihlborg E., Borodin Y., Mamatova T., Kvitka S. Adaptive governance amidst the war: Overcoming challenges and strengthening collaborative digital service provision in Ukraine. *Government Information Quarterly*. 2025. Vol. 42, Issue 3. Article 102056. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.giq.2025.102056>. URL: <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0740624X25000504>.

18. OECD. Consolidating Ukraine's recovery architecture: Where it stands and next steps. Paris : OECD Publishing, 2026. DOI: <https://doi.org/10.1787/e55159d1-en>. URL: https://www.oecd.org/en/publications/consolidating-ukraine-s-recovery-architecture_e55159d1-en.html.

19. OECD. Public governance in Ukraine: Implications of Russia's war. Paris : OECD Publishing, 2022. DOI: <https://doi.org/10.1787/c8cbf0f4-en>. URL: https://www.oecd.org/en/publications/public-governance-in-ukraine_c8cbf0f4-en.html.

20. OECD. The architecture of infrastructure recovery in Ukraine. Paris : OECD Publishing, 2022. DOI: <https://doi.org/10.1787/d768a2e4-en>. URL: https://www.oecd.org/en/publications/the-architecture-of-infrastructure-recovery-in-ukraine_d768a2e4-en.html.

21. Regulation (EU) 2024/792 of the European Parliament and of the Council of 29 February 2024 establishing the Ukraine Facility // *Official Journal of the European Union*. 2024. URL: <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2024/792/oj/eng>.

22. Ukraine – Fifth Rapid Damage and Needs Assessment (RDNA5): February 2022 – December 2025 / World Bank Group, Government of Ukraine, European Commission, United Nations. 2026. URL: <https://www.undp.org/ukraine/publications/ukraine-fifth-rapid-damage-and-needs-assessment-rdna5-february-2022-december-2025>.

23. Ukraine Plan 2024–2027. Kyiv, 2024. Cabinet of Ministers of Ukraine. URL: <https://www.ukrainefacility.me.gov.ua/wp-content/uploads/2024/03/ukraine-facility-plan.pdf>.

24. United Nations Development Programme in Ukraine. Recovery Framework 2024–2025. Kyiv : UNDP Ukraine, 2024. URL: https://www.undp.org/sites/g/files/zskgke326/files/2024-10/undp-ua-recovery-framework-september-2024-en_0.pdf

Дата першого надходження статті до видання: 07.01.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 27.01.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 27.05.2026